

УДК 351.76:343.85(477)

DOI <https://doi.org/10.51547/ppp.dp.ua/2025.1.5>

Гавриленко Анастасія Сергіївна,

аспірант кафедри державного управління та місцевого самоврядування

Національного технічного університету «Дніпровська політехніка»

ORCID ID: 0009-0007-8527-165X

НАЦІОНАЛЬНА АНТИКОРУПЦІЙНА ПОЛІТИКА В УКРАЇНІ: ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ПУБЛІЧНОУПРАВЛІНСЬКОГО МЕХАНІЗМУ

NATIONAL ANTI-CORRUPTION POLICY IN UKRAINE: FEATURES OF THE FORMATION OF THE PUBLIC ADMINISTRATION MECHANISM

У статті комплексно розкрито особливості розвитку та трансформації антикорупційної політики в Україні у зв'язку з установленням правового режиму воєнного стану з позицій методології цілепокладання. Автор звертає увагу на безпрецедентну актуальність проблеми запобігання й протидії корупції у сфері публічного управління в кризових умовах сьогодення. Аналізуються зміни, що відбуваються в антикорупційному законодавстві, практиці функціонування контрольних й правоохоронних органів, а також інституціях громадянського суспільства під тиском зовнішніх і внутрішніх викликів. У центрі уваги – обґрунтування принципово нового змісту антикорупційної політики, що формується під впливом воєнно-політичних обставин та з умови забезпечення державної безпеки і підтримки міжнародних партнерів України.

Особлива увага приділена функціонуванню правових механізмів протидії корупції під час обмеження низки демократичних процедур, посилення централізації та концентрації владних повноважень в руках органів військового управління. Здійснюється критичний аналіз ризиків розширення корупційних практик за умов дерегуляції, спрощення процедур закупівель, прискореного розподілу державних ресурсів та гуманітарної допомоги. Підкреслюється зростання відповідальності органів публічної влади, необхідність підтримувати прозорість рішень і збереження основних стандартів демократії навіть під час дії особливого правового режиму.

Надано обґрунтування необхідності впровадження інноваційних інструментів антикорупційної діяльності шляхом: цифровізації публічного управління, посилення антикорупційної сертифікації для галузей підвищеного ризику, удосконалення механізмів взаємодії між державними органами та громадськістю. Запропоновано концептуальну модель адаптації антикорупційної політики до умов воєнного стану, яка базується на принципах верховенства права, інституційної стійкості та інтеграції найкращих міжнародних стандартів і практик.

Зроблено висновок про те, що оновлення змісту антикорупційної політики є невід'ємною умовою забезпечення стабільності державного управління, легітимності влади та зміцнення національної безпеки України у період воєнних дій. Обґрунтовано, що гнучкість, відкритість і прозорість державної політики щодо запобігання корупції мають стати ключовими орієнтирами сучасного реформування антикорупційної системи в Україні.

Ключові слова: національна антикорупційна політика, антикорупційна діяльність, ефективність, корупція, запобігання корупції, публічна влада, правова держава, публічне управління.

The article comprehensively reveals the features of the development and transformation of anti-corruption policy in Ukraine in connection with the establishment of the legal regime of martial law from the standpoint of the goal-setting methodology. The author draws attention to the unprecedented relevance of the problem of preventing and combating corruption in the sphere of public administration in today's crisis conditions. The changes taking place in anti-corruption legislation, the practice of functioning of control and law enforcement bodies, as well as civil society institutions under the pressure of external and internal challenges are analyzed. The focus is on substantiating the fundamentally new content of anti-corruption policy, which is being formed under the influence of military-political circumstances and in the context of ensuring state security and the support of Ukraine's international partners.

Special attention is paid to the functioning of legal mechanisms to combat corruption while restricting a number of democratic procedures, increasing centralization and concentration of power in the hands of military authorities. A critical analysis of the risks of expanding corrupt practices under conditions of deregulation, simplification of procurement procedures, accelerated distribution of state resources and humanitarian aid is carried out. The increased responsibility of public authorities, the need to maintain transparency of decisions and the preservation of basic democratic standards even during the operation of a special legal regime are emphasized.

The justification for the need to introduce innovative anti-corruption tools through: digitalization of public administration, strengthening anti-corruption certification for high-risk industries, improving mechanisms for interaction between state bodies

and the public is provided. A conceptual model for adapting anti-corruption policy to martial law conditions is proposed, which is based on the principles of the rule of law, institutional stability and integration of the best international standards and practices.

It is concluded that updating the content of anti-corruption policy is an indispensable condition for ensuring the stability of public administration, the legitimacy of government and strengthening the national security of Ukraine during military operations. It is substantiated that flexibility, openness and transparency of state policy on preventing corruption must become key guidelines for modern reforming the anti-corruption system in Ukraine.

Key words: national anti-corruption policy, anti-corruption activities, efficiency, corruption, corruption prevention, public authorities, rule of law, public administration.

Постановка проблеми. Модернізація моделі публічної влади є фундаментальним напрямом інституційних трансформацій системи державного управління України, що зумовлює необхідність наукового визначення цілей і пріоритетів національної антикорупційної політики. У цьому контексті особливого значення набуває формування інтегрованої та узгодженої системи управління, яка продумано поєднує принципи, механізми, методи й інструменти державної політики у сфері боротьби з корупцією. Сучасні умови державотворення вимагають не лише формального підпорядкування органів публічної влади принципу верховенства права, а й систематичного удосконалення практик забезпечення законності, правопорядку і захисту основних прав та свобод громадян.

Динаміка розвитку держави та громадянського суспільства визначає необхідність адаптивного й комплексного підходу до формалізації цілей антикорупційної політики на всіх рівнях державного управління. Формування цілепокладання у цій сфері має враховувати широкий спектр чинників: як внутрішніх (правові прогалини, недостатня інституційна спроможність, низький рівень правової культури), так і зовнішніх (міжнародні стандарти, інтеграційні виклики, динаміка глобальних антикорупційних ініціатив). Надзвичайно важливо визначити пріоритети, що забезпечують не лише зниження рівня корупції, а й зміцнення довіри до влади, підвищення ефективності державної політики та суспільної згуртованості.

Отже, стратегічна орієнтація на побудову демократичної, правової та соціальної держави передбачає не лише реалізацію соціально-економічних і адміністративно-політичних реформ, а й активне впровадження адресних антикорупційних заходів, що мають системний і проактивний характер. Протидія корупції повинна залишатися ключовим завданням публічної влади, оскільки саме вона становить одну з найсерйозніших загроз ефективному функціонуванню державних інститутів, соціальній стабільності й правовій безпеці в Україні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема запобігання корупції в сучасних суспільно-політичних дослідженнях переважно ана-

лізується через нормативно-правове регулювання діяльності органів державної влади. Система національного законодавства щодо запобігання корупційним та пов'язаним з корупцією правопорушенням в Україні, перебуваючи в процесі реформування, зазнає численних змін. У той же час важливе значення має імплементація міжнародних норм і стандартів у цій сфері, а також, що є особливо нагальною проблемою, фактичне впровадження правових норм у повсякчасне життя і їх дотримання.

Реформи в державному управлінні спрямовані на перетворення традиційних моделей управління, які застаріли в умовах сучасної інформаційної трансформації. Основним завданням є створення нових інституцій, здатних поєднати високі технології, сучасні методи управління та етичні стандарти. У цьому контексті В. Баштанник та А. Новак відзначають, що модернізація публічної влади повинна базуватися на принципах інтегрованості, гнучкості та прозорості, що в свою чергу забезпечує реалізацію ефективної антикорупційної стратегії [1–4]. Варто також вказати на наукові праці.

Прийняття Антикорупційної стратегії на 2021–2025 роки виступило рушійним моментом публічноуправлінської інституціоналізації антикорупційної політики на сучасному етапі державотворення. Метою стратегії визначено досягнення значного прогресу в запобіганні та протидії корупційним проявам, а також забезпечення узгодженості та систематичності антикорупційних заходів серед усіх органів державної влади та місцевого самоврядування [5].

Метою статті є обґрунтування наукових підходів до визначення цілепокладання у процесі формування та реалізації національної антикорупційної політики в Україні, з урахуванням сучасних викликів державного управління та необхідності забезпечення ефективної протидії корупції як ключової умови демократичного розвитку, верховенства права й суспільної довіри до органів публічної влади.

Виклад основного матеріалу. Модернізація моделі публічної влади є фундаментальним напрямом інституційних трансформацій системи

державного управління України, що зумовлює необхідність наукового визначення цілей і пріоритетів національної антикорупційної політики. У цьому контексті особливого значення набуває формування інтегрованої та узгодженої системи управління, яка продумано поєднує принципи, механізми, методи й інструменти державної політики у сфері боротьби з корупцією. Сучасні умови державотворення вимагають не лише формального підпорядкування органів публічної влади принципу верховенства права, а й систематичного удосконалення практик забезпечення законності, правопорядку і захисту основних прав та свобод громадян.

Динаміка розвитку держави та громадянського суспільства визначає необхідність адаптивного й комплексного підходу до формалізації цілей антикорупційної політики на всіх рівнях державного управління. Формування цілепокладання у цій сфері має враховувати широкий спектр чинників: як внутрішніх (правові прогалини, недостатня інституційна спроможність, низький рівень правової культури), так і зовнішніх (міжнародні стандарти, інтеграційні виклики, динаміка глобальних антикорупційних ініціатив). Надзвичайно важливо визначити пріоритети, що забезпечують не лише зниження рівня корупції, а й зміцнення довіри до влади, підвищення ефективності державної політики та суспільної згуртованості.

Отже, стратегічна орієнтація на побудову демократичної, правової та соціальної держави передбачає не лише реалізацію соціально-економічних і адміністративно-політичних реформ, а й активне впровадження адресних антикорупційних заходів, що мають системний і проактивний характер. Протидія корупції повинна залишатися ключовим завданням публічної влади, оскільки саме вона становить одну з найсерйозніших загроз ефективному функціонуванню державних інститутів, соціальній стабільності й правовій безпеці в Україні.

Попри значні зусилля та інституціональні зміни [4], корупція продовжує становити одну з найсерйозніших загроз для стабільного економічного розвитку, демократичних інститутів та національної безпеки України. Чинна національна антикорупційна політика включає створення спеціалізованих органів та ухвалення стратегічних документів, й при цьому демонструє обмежену ефективність у системному запобіганні корупційним проявам. Це зумовлює необхідність глибокого правового аналізу існуючих підходів та розробки нової, більш дієвої концепції превенції корупції, що базується насамперед на інструментах право-

вого регулювання та превентивній функції вітчизняного права. Наявна модель антикорупційного регулювання в Україні характеризується комплексом викликів:

1) відсутність системності й єдності у формуванні антикорупційної політики через фрагментарність законодавчих актів, що призводить до неузгодженості їх застосування та послаблює їх нормативну спроможність;

2) двозначність і невизначеність правової термінології, адже нечіткі дефініції понять «корупція», «конфлікт інтересів», «корупціогенні ризики» породжують можливість різних тлумачень і правових колізій;

3) акцент зроблено переважно на виявленні вже вчинених правопорушень, тоді як профілактичні (запобіжні) інструменти не працюють у реальному масштабі, залишаються декларативними;

4) суперечності у розподілі функцій, слабка координація, надмірна адміністративна завантаженість, ризики інституційної закритості, що унеможлиблює ефективний суспільний контроль [4].

За таких умов варто запропонувати відхід від суто зовнішнього нагляду до створення умов, за яких корупція системно унеможлиблюється завдяки інтеграції національних антикорупційних механізмів у норми спеціального й адміністративного законодавства, підсиленню юридичної відповідальності за бездіяльність у сфері превенції, формуванню дієвого публічноуправлінського механізму антикорупційної політики.

Офіційне визначення корупції в Україні у статті 1 Закону України «Про боротьбу з корупцією» від 1995 року детермінує це явище як «діяння, яке виражалось у незаконному використанні посадовими чи службовими особами наданих їм повноважень з метою одержання матеріальних благ, послуг, пільг чи інших переваг для себе або для інших осіб». Такий підхід відображав розуміння корупції передусім як особистої або корпоративної вигоди, отриманої шляхом протиправного використання службового становища [5].

Поряд із визначенням основного поняття, відповідний закон вперше надав легальне тлумачення терміну «корупційне діяння», під яким розумілося не лише незаконне одержання матеріальних благ, грошових коштів, послуг, пільг або іншого майна через зловживання владою, а й використання службового чи посадового статусу для отримання кредитів, позик, придбання майна чи здійснення інших правочинів на умовах, які не передбачені чинним законодавством або значно відрізняються

від загальноприйнятих. Таким чином, охоплювалася широка сфера корупційних проявів, як-то зловживання адміністративними ресурсами, кумівство, лобіювання приватних інтересів, недобросовісне виконання посадових обов'язків тощо.

Сучасне законодавство у сфері антикорупційної діяльності, формування системи державних органів як елементів публічноуправлінського механізму у сфері формування антикорупційної політики (ПУМ НАП) передбачає концептуалізацію цілей такої політики [6–10], які інтерпретуються як принципи:

1) принцип нормативної інтеграції ПУМ НАП, у межах якого: антикорупційні вимоги виступають як складові галузевих законів, що безпосередньо регулюють сфери ризику (державна служба, публічні закупівлі, дозвільні процедури, управління державним і комунальним майном);

2) принцип визначеності превентивних обов'язків суб'єктів НАП, що передбачає формування чітко сформульованих, передбачених законом превентивних дій для кожної посадової категорії публічних службовців;

3) принцип невідворотності юридичної відповідальності, який передбачає практичну реальність дисциплінарної, адміністративної й навіть цивільно-правової відповідальності саме за невжиття заходів щодо мінімізації корупційних ризиків;

4) принцип гарантованої прозорості та підзвітності як обов'язкова публічність використання публічних ресурсів, процесів прийняття рішень, чіткі правові наслідки за недотримання вимог.

Варто запропонувати публічноуправлінський алгоритм формування НАП, що виглядає як поєднання таких складників: по-перше, системний аудит і ідентифікація корупціогенних ризиків. Такий складник включає комплексний аналіз чинного законодавства для визначення джерел та факторів, що породжують корупцію (надмірна дискреція, неясність процедур, колізії). Формування відкритого реєстру корупціогенних норм.

По-друге, інтеграція антикорупційних складників у галузеве законодавство, внесення цільових змін до законів та підзаконних актів на основі аудиту, усунення дискреційних і суперечливих положень, впровадження конкретних превентивних процедур, механізмів прозорості для кожної сфери. По-третє, встановлення та забезпечення юридичної відповідальності у межах удосконалення КУАП, трудового та адміністративного законодавства; введення чітких юридичних конструкцій щодо відповідальності посадовців за невжиття необхідних превентивних заходів.

По-четверте, незалежний правовий моніторинг, який досягається авторизацією або створенням незалежного органу для постійної експертизи законодавчих ініціатив щодо антикорупційної експертизи та оцінки таких ініціатив в реальному режимі. По-п'яте, постійна професійна підготовка та контроль знань публічних службовців щодо сучасних антикорупційних норм, превентивних заходів та відповідальності, без чого кар'єрний ріст є неможливий.

Поданий публічноуправлінський алгоритм формування національної антикорупційної політики (НАП) заслуговує уваги як структурований, багаторівневий та практично орієнтований підхід до побудови ефективної системи протидії корупції у сфері публічного управління. Його складники логічно поєднані в універсальний цикл, що повно враховує як ідентифікацію та аналіз корупціогенних явищ, так і практичне втілення та моніторинг антикорупційних інструментів.

Так, перший складник алгоритму являє собою системний аудит і ідентифікація корупціогенних ризиків, має визначальне значення для забезпечення адресності антикорупційних зусиль. Здійснення комплексного аналізу чинного законодавства та адміністративних процедур дозволяє виявляти ті «вузькі місця», які створюють можливість для зловживань: це надмірна дискреція, нечіткість регулювання, колізії чи прогалини в нормах. Суттєвою новацією є пропозиція створити відкритий реєстр корупціогенних норм, який забезпечуватиме максимальну прозорість у виявленні та публічному контролі за проблемними регуляторними положеннями.

Другий складник – це системна інтеграція антикорупційних складників у галузеве законодавство, спрямований на усунення корупціогенних джерел шляхом цільового внесення змін. Йдеться не лише про зміну окремих норм, а про впровадження системних запобіжників: механізми прозорості, електронні процедури прийняття рішень, обов'язковість відкритої звітності для кожної сфери. Аудитовані дані служать основою для обґрунтованих законодавчих ініціатив, які підвищують якість і передбачуваність державної політики.

Третім складником виступає встановлення та невідворотність юридичної відповідальності. Вчасне оновлення Кодексу України про адміністративні правопорушення (КУАП), а також трудового й адміністративного законодавства є важливим елементом запровадження дієвої превенції. Введення чітких юридичних механізмів відповідальності, передусім для публічних службовців,

детально регламентує не лише наслідки безпосередньої корупційної поведінки, а й відповідальність за бездіяльність чи невиконання превентивних заходів.

Четвертий складник механізму стосується створення незалежного правового моніторингу антикорупційної політики. Запровадження авторизованих експертних центрів чи незалежного органу для оцінювання корупційних ризиків у законодавчих ініціативах посилює демократичний контроль. Це дозволяє виявляти потенційно небезпечні норми ще на стадії підготовки регуляторних актів, уникати розширення поля для маніпуляцій і гарантувати публічну експертизу, що значно підвищує якість законодавчої діяльності.

П'ятим складником алгоритму виступає безперервна професійна підготовка публічних службовців, поєднана з контролем знань щодо антикорупційних стандартів. Це надзвичайно важливий і часто недооцінюваний аспект: лише компетентний, поінформований і підготовлений кадровий склад гарантує ефективність навіть найкраще виписаних антикорупційних механізмів. Система навчання та регулярної сертифікації має стати невід'ємною частиною державної кадрової політики, у тому числі через запровадження електронних тестів, тренінгів, практичних кейсів та обов'язкової атестації.

Запропонований публічноуправлінський механізм формування НАП відображає стратегічний підхід до антикорупційної діяльності, що базується на таких принципах: проактивність (виявлення та усунення факторів ризику на ранніх етапах); прозорість та публічність (максимальна відкритість процесів і контроль з боку громадськості); системність (взаємозв'язок усіх компонентів антикорупційної політики, від аудиту до професійної підготовки кадрів); відповідальність (персоніфікована та невідворотна юридична відповідальність); інституціональна стійкість (створення незалежних інституцій, здатних оперувати незалежно від політичної кон'юнктури). Реалізація такого механізму вимагає політичної волі, належного ресурсного забезпечення, а також широкої взаємодії влади, громадськості та міжнародних партнерів. Успішне втілення зазначеної моделі стане запорукою не лише зниження рівня корупції, а й підвищення ефективності публічного управління, що посилить легітимність державних інституцій та зміцнить суспільну довіру до влади в Україні.

Отже, національна антикорупційна політика залишається фрагментованою і практично не виконує системної профілактичної функції.

Цільовою функцією ПУМ НАП виступає перехід до моделі глибокої, інтегрованої превенції: через аналіз і усунення корупційних факторів у законодавстві, системну юридичну відповідальність за нежиття заходів і незалежний професійний моніторинг. Впровадження такої моделі сприятиме справжньому зниженню корупційних ризиків, підвищенню якості управління й формуванню правової держави.

У контексті антикорупційної парадигми публічного управління, запропонованої А. Новаком [11] варто сформулювати авторську концепцію цілепокладання у системі ПУМ НАП. Ця концепція передбачає визначення чітких, науково обґрунтованих, стратегічних і тактичних цілей, які мають органічно поєднуватися з принципами правової держави, відкритості, прозорості та підзвітності органів публічної влади. Авторська концепція цілепокладання у системі ПУМ НАП ґрунтується на ієрархії цілей, що дозволяє інтегрувати стратегічні пріоритети загальнонаціонального рівня із завданнями конкретних галузей та інституцій публічного управління. На вищому рівні – формування середовища, в якому корупційні прояви стають організаційно, економічно та соціально неможливими. Для цього передбачається не лише виявлення та усунення існуючих корупційних факторів, а й створення інституційних і правових запобіжників, які перешкоджають їх повторному виникненню.

Наступний рівень цілепокладання полягає у розробці та впровадженні системи превентивних заходів як основи динамічного антикорупційного середовища. Зокрема, йдеться про: централізований аудит і відкритий реєстр корупційних норм, оновлення галузевого законодавства шляхом внесення адресних змін, удосконалення механізмів юридичної відповідальності, запровадження незалежного правового моніторингу, інтеграцію прогресивної системи професійного навчання для державних службовців.

Окремим напрямом виступає встановлення чітких показників вимірювання ефективності реалізованих цілей, що забезпечить не лише формальну, але й фактичну підзвітність органів публічної влади перед суспільством.

Таким чином, авторська концепція цілепокладання у ПУМ НАП передбачає перехід від реактивної моделі боротьби з корупцією до проактивної, яка базується на створенні стійкої антикорупційної інфраструктури та культурі неприйнятності корупції на всіх рівнях публічного управління. Це гарантує не просто зниження рівня корупції, а й підвищення ефективності роботи інституцій,

сталий розвиток держави та зміцнення довіри громадян до влади.

Висновки. Попри значні зусилля та інституційні зміни, корупція продовжує становити одну з найсерйозніших загроз для стабільного економічного розвитку, демократичних інститутів та національної безпеки України. Чинна антикорупційна політика, хоч і включає створення спеціалізованих органів та ухвалення стратегічних документів, демонструє обмежену ефективність у системному запобіганні корупційним проявам. Однією з причин цього є недостатнє залучення потенціалу громадянського суспільства та громадських рад до процесів формування та реалізації антикорупційних заходів. Це зумовлює необхідність глибокого правового аналізу існуючих підходів та розробки нової, більш дієвої концепції превенції корупції, що базується насамперед на інструментах правового регулювання, превентивній функції права та активній, інституційно закріпленій участі громадськості.

Проведене дослідження наукової проблеми визначення цілепокладання у формуванні та реалізації національної антикорупційної політики в Україні дозволяє констатувати, що попри значні інституційні зміни та ухвалення низки стратегічних документів, корупція продовжує залишатися однією з ключових загроз для стабільного економічного розвитку, демократичного врядування та національної безпеки. Чинна антикорупційна політика, хоч і включає створення спеціалізованих антикорупційних органів та імплементацію міжнародних стандартів, демонструє недостатню ефективність у системному запобіганні та протидії корупційним проявам, особливо в умовах правового режиму воєнного стану, який створює додаткові ризики та виклики.

Однією з фундаментальних причин такої ситуації є відсутність чіткого, науково обґрунтованого та системного цілепокладання в антикорупційній діяльності. Спостерігається фрагментарність законодавчих актів, що призводить до неузгодженості їх застосування та послаблює загальну нормативну спроможність антикорупційної системи. Неоднозначність та невизначеність ключової правової термінології («корупція», «конфлікт інтересів», «корупціогенні ризики») створює підґрунтя для різних тлумачень та правових колізій, ускладнюючи правозастосування. Акцент антикорупційних зусиль переважно зміщений на виявлення та реагування на вже вчинені правопорушення, тоді як превентивні, запобіжні інструменти часто залишаються декларативними та не працюють

на системному рівні. Додатковими проблемами є суперечності у розподілі функцій між антикорупційними інституціями, слабка координація їх діяльності, надмірна адміністративна завантаженість та ризики інституційної закритості, що унеможливорює ефективний громадський контроль.

Варто наголосити на необхідності переходу від моделі переважно зовнішнього нагляду та реагування до створення умов, за яких корупція системно унеможливується. Це вимагає глибокої інтеграції антикорупційних механізмів безпосередньо в норми галузевого та адміністративного законодавства, посилення юридичної відповідальності не лише за вчинення корупційних діянь, а й за бездіяльність у сфері превенції та нежиття заходів щодо мінімізації корупційних ризиків. Ключовим елементом такого підходу має стати розробка та впровадження дієвого публічно-управлінського механізму формування та реалізації національної антикорупційної політики.

Запропонований у дослідженні публічно-управлінський алгоритм, що включає системний аудит та ідентифікацію корупціогенних ризиків, інтеграцію антикорупційних компонентів у галузеве законодавство, встановлення та забезпечення невідворотності юридичної відповідальності, незалежний правовий моніторинг та постійну професійну підготовку публічних службовців, є практично орієнтованим підходом до побудови такої системи. Реалізація цього алгоритму базується на принципах проактивності, прозорості, системності, відповідальності та інституційної стійкості.

Таким чином, цільовою функцією оновленої національної антикорупційної політики має стати перехід до моделі глибокої, інтегрованої превенції, орієнтованої на аналіз та усунення корупціогенних факторів у законодавстві та практиці публічного управління, забезпечення системної юридичної відповідальності за нежиття превентивних заходів та функціонування незалежного професійного моніторингу. Впровадження такої моделі, особливо в умовах воєнного стану та післявоєнної відбудови, сприятиме реальному зниженню корупційних ризиків, підвищенню якості державного управління, зміцненню верховенства права та формуванню суспільної довіри до органів влади, що є невід'ємними умовами для сталого розвитку України. Подальші наукові розвідки мають бути спрямовані на розробку конкретних індикаторів ефективності запропонованого механізму та адаптацію його елементів до специфіки окремих галузей публічного управління.

REFERENCES:

1. Novak A. Anti-Corruption Policy under the Conditions of Overcoming the Consequences of the Coronavirus Pandemic. *Systematic Reviews in Pharmacy*. 2020; 11 (10): 911–916.
2. Novak A. Information and Analytical Support of Anti-Corruption Policy. *International Journal of Computer Science & Network Security*. Volume 21. Issue 3. Pages 134–140.
3. Bashtannyk V. (2022). Anti-corruption as a component of state policy. *Ad Alta: Journal of interdisciplinary research*, 12 (1), XXV, 79–87 (WoS).
4. Novak A., Bashtannyk V. The national anti-corruption policy in the context of transformation of public administration in Ukraine // A. Novak, V. Bashtannyk / The institutionalization of public relation in the fights against corruption: The experience of countries of Eastern and Western legal tradition (universal theoretical framework for relevant anti-corruption law of Ukraine: Collective monograph. Vol. 2. Tallinn: Izdevnieciba “Baltija Publishing”, 2019. P. 72–87.
5. Pro borotbu z koruptsiieiu [On the fight against corruption]: Zakon Ukrainy vid 5 zhovtnia 1995 r. № 56/95-VR. *Holos Ukrainy*. 16 lystopada 1995 r.
6. Antykoruptsiina stratehiia na 2021–2025 roky [Anti-corruption strategy for 2021–2025]. Natsionalne ahentstvo z zapobihannia koruptsii URL: <https://nazk.gov.ua/wp-content/uploads/2022/08/Antykoruptsiina-strategiya-na-2021-2025-rr.pdf>
7. Konventsiiia Orhanizatsii Obiednanykh Natsii proty koruptsii vid 31 zhovt. 2003 r. [Convention of the Organization of United Nations against Corruption dated October 31, 2003.] URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_c16#Text (data zvernennia: 07.06.2024). 55.
8. Pro ratyfikatsiiu Konventsii Orhanizatsii Obiednanykh Natsii proty koruptsii [For the ratification of the Convention of the Organization of United Nations against Corruption]: Zakon Ukrainy vid 18 zhovt. 2006 r. № 251-V. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/25116#Text> (data zvernennia: 07.06.2024).
9. Pro zapobihannia koruptsii [To prevent corruption]: Zakon Ukrainy vid 14.10.2014 r. № 1700-VII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua>
10. Pro Natsionalne antykoruptsiine biuro Ukrainy [For the National Anti-Corruption Bureau of Ukraine]: Zakon Ukrainy vid 14.10.2014. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 2015. № 47. St. 2051 (zi zminamy).
11. Novak A. Formuvannia ta realizatsiia natsionalnoi antykoruptsiinoi polityky v konteksti suchasnoi teorii derzhavnoho upravlinnia [Formation and implementation of national anti-corruption policy in the context of modern theory of public administration]. *Dniprovskyi naukovyi chasopys publichnogo upravlinnia, psykholohii prava*. № 1. 2020. S. 20–25. DOI: <https://doi.org/10.51547/ppp.dp.ua/2020.1.3>